Cuvântul lui Dumnezeu la douăzeci și șase de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Sunt Domnul, fiilor veghetori între pământ și cer pentru venirea Mea cuvânt pe pământ. Ne așezăm în carte cu zi de biruință, cu aducerea-aminte a zilei când Eu, Domnul, cu martori din cer și de pe pământ lângă Mine, am așezat la locul ei piatra de temelie a Sfintei Sfintelor Mele pe vatra neamului român, ca să aduc la vedere pietricica cea albă, profețită prin Scripturi să se ivească în zilele Mele cu voi și să mărturisească ea lucrarea cuvântului Meu din vremea aceasta, ca să-Mi pregătesc ziua slavei, și un popor cu care s-o lucrez, și când toată facerea va sta înaintea Mea în veșmântul ei cel nou, facere nouă, căci am spus prin profeți: *«Noi le facem pe toate».*

V-am pus de strajă peste cetate și pentru mersul poporului Meu, și toate sunt scrise în cartea Mea cu voi, fiilor. O, Eu nu Mă joc de-a cuvântul rostit, și nici de împlinirea lui apoi, căci acum un sfert de veac și mai bine am stat cu voi pe pământ și am așezat zi de biruință, și am lucrat tainic împlinirea ei, și Mă uit acum și o pun față în față cu cei din cer ca s-o sărbătorim cum se cuvine, că mare a fost pentru Mine împlinirea aceea ca să-Mi pun pe piatra cea dintâi biserica Mea și taina ei și lucrarea ei, căci acum două mii de ani am așezat cu ucenicii Mei biserica Mea și trupul Meu pe masa ei, ca să fiu cu ei până la sfârșitul timpului din urmaș în urmaș și să le dau putere și hrană sfântă trupul Meu, pe care l-am ridicat de pe cruce cu învierea Mea dintre cei morți, și l-am lăsat apoi lor cu mare taină, și le-am spus să fie sfinți pentru această masă și împărtășire între Mine și ei, și le-am promis că iarăși voi lua Paștele cu ei întru împărăția Tatălui Meu ca și atunci cu ei pe pământ, iar taina acestei promisiuni este atât de mare și atât de ascunsă, că de atunci și până azi nu s-a găsit minte ca să citească și să priceapă apoi, și este tăinuit în cer acest înțeles.

Iată lucrarea cuvântului Meu peste pământ și peste oameni de atâta vreme, o, fiilor! O, numai cei blânzi și curați cu inima și cu fapta, numai aceia primesc ca din cer cuvântul acestei profeții. O, dacă ar mai fi sfinți pe pământ ar cunoaște aceia pe Dumnezeu în acest cuvânt și s-ar lăsa înveșmântați în mângâierea lui prin tot adevărul cel de sus venit, dar ce să aștepți de la cei plini de duh de lume și de ei înșiși ziua și noaptea? Și cum să se poată apleca aceștia cu umilință la glasul Meu cel din cer, care umblă pe pământ să-l scoată din întuneric pe om și să-l tragă spre Domnul, Făcătorul omului, ca să-și aducă omul aminte de obârșia sa?

Curând, curând voi închide porțile îndurării și-i voi cere omului răspuns pentru sufletul său, fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris, și după cum și-a adunat omul. O, își adună furtună omul. Nu mai are frică de Dumnezeu, care să-l păzească de păcat, bietul de el, omul, și de plata păcatului apoi să-l păzească. Tot ce a trebuit să-l țină pe om în viață el a pierdut, că a lepădat de la el frica de Dumnezeu.

O, n-o să mai cauți, omule, cuvântul Meu. Îți va fi teamă să te vezi în el ca vinovat față de poruncile vieții, și te vei duce la fund pic cu pic, că n-ai voit să-L asculți pe Domnul, n-ai voit să nu uiți că Eu te-am vestit despre această vreme cu cădere din Dumnezeu a omului și de ocrotirea Lui peste tine dacă vei asculta de El. O, păi dacă ieși la drum în bătaia furtunii, mai poate Domnul să te ocrotească acolo? Doar dacă ai ieși pentru El, dar nu, tu ieși de altceva, ieși să te dai păcatului vremii.

Această zi de amintire sfântă Îmi răvășește durerea Mea cea mare pe toată vremea coborârii cuvântului Meu, că greu am mers prin vremea aceasta grea, și n-am avut credincioșie de la cei care s-au apropiat să audă pe Domnul, iar azi stau cu voi în fața acestor amintiri, cu dulce și amar

în ele, fiilor cu care azi stau înaintea Tatălui pentru mers înainte al lucrării cuvântului Meu, cu care cobor pe pământ din anul 1955, având ca temelie pe trâmbița Mea Verginica, piatra pe care am zidit cărarea Mea din cer pe pământ cuvânt, și pe care merg azi cu voi, urmașii ei, ucenici ai ei, fiilor. O, fiți cuminți, fiți cuminți, că mare jale Mi-au făcut în toată vremea mersului Meu cuvânt, mare durere Îmi aduceau înaintea Mea cei ce n-au voit și ei să fie cuminți, fiilor, că se lăsau cumpărați din lături și-Mi vindeau la vrăjmași cuvântul și cărările și întâlnirile și tainele toate, deșertându-le la cei ce se zbăteau să știe câtă apă se bea aici, ce se pune pe masă, ce dureri și ce bucurii se petrec, ce cununii, ce botezuri, ce greșeli și ce neascultare, ce mișcări fac cei cu care-Mi împărțeam tainele ca să le port cu lucrarea lor, și se duceau creștinii cumpărați și spuneau tot, și vindeau din cer și de pe pământ tot ce se cerea să fie puse bine, și găsite, iată, la vremea cercetării. O, sărmanii de ei, ce făceau, și nu înțelegeau ce fac!

O, voi, cei care vă știți pe voi atunci sau acum neascultători de binele vostru de la Dumnezeu, și care ați stat sau stați cu lucrarea cuvântului Meu, o, vindecați-vă de cuvinte rostite, și care vă pot vătăma acum și apoi cu împlinirea lor, căci cei de la început care s-au apropiat n-au înțeles mărirea tainei Mele în cuvânt și n-au știut ce fac când făceau și lucrau și grăiau de capul lor.

O, fiilor de ieri și de azi, Eu, Domnul, de aceea v-am povățuit tot timpul să nu clevetiți, să nu fiți nemulțumiți și necredincioși și neprimitori, și apoi să vorbiți doi câte doi vorbiri neștiute de cei cu frică de Dumnezeu în ei, și care umblă conștiincioși pe căile lui Dumnezeu, cu credință și cu plăcere mare. O, vindecați-vă de neveghea de peste voi și de cele ce v-a adus și vă aduce neveghea peste voi, peste pașii voștri, peste îndeletnicirile și cuvintele voastre rostite cu ușurință și cu ușurătate ca să vă vătămați cu ele pe voi și pe alții, care ascultă de la voi. O, v-am spus mereu, vă spun și azi, nu umblați singuri. O, nu e bine să fie omul singur, să se pitească de ceilalți cu ale lui lucrări ascunse, și trebuie în toată vremea martori peste viața lui, iar altfel omul nu poate fi al Domnului, oricine ar fi el și oricât de sfânt ar fi cu viața sa.

E zi de învățătură această zi de amintire sfântă, care ne învață să fim curați unii pentru alții și pentru Dumnezeu și să ne spălăm pentru cele sfinte ale Domnului cu omul, căci așa precum cărțile de slujbă, de pravilă, se ponosesc și se fac urâte dacă nu te speli bine pe mâini mai înainte de a pune mâna pe ele, pe cuvinte sfinte, o, tot așa se întâmplă dacă nu te speli pentru Dumnezeu, că nu poți să stai altfel lângă Dumnezeu, Care este curat și sfânt, și Îi murdărești curățenia de pe lângă El cu nespălarea ta, căci cu picioarele umbli și le murdărești, cu mâna lucrezi și se murdărește, și trebuie să-ți speli mâinile când pui mâna pe ceva sfânt, și iată, sufletul omului se vede după cele din afara lui lucrate și folosite de el, și se vede după umblet, după lucrul pe care-l face cu mâna, pe care-l ia cu mâna, după fapte, după obiceiuri, după purtarea inimii și a minții, după cuvinte, o, fiilor.

O, să nu fie amestecare la masa Mea de nuntă cu poporul pe care-l pregătesc pentru Mine, și să fie haină de nuntă bine îngrijită, bine cunoscută și ținută curată, ca nu cumva cineva să vină să spună că-ți lipsește haina, adică inima curată și pregătirea, și tu să sari atunci în sus de necaz și de înfumurare, căci omul este cel dinăuntrul lui, nu cel din afară, care-și arată doar interesul, nu și inima cum este ea pe dinăuntru, dar Eu, Domnul, scot omul deasupra prin istețimea Mea dumnezeiască și îl pun față în față cu el însuși, și apoi el nu Mă mai vrea, și-și arată fără să vrea partea lui cea lăuntrică, cea neplăcută lui Dumnezeu și semenilor lui, și Mi se face dușman rece și-Mi duce la străini taina, și prin aceasta se dă de partea întunericului faptelor lui și de partea și sub mâna lui satana. Și dacă l-aș lua pe fiecare în parte să grăiesc cu el cele ce dor la Dumnezeu de la el, o, nu M-ar primi, nu M-ar vedea bine nici pe Mine, nici pe servii Mei, și am văzut că nu pot creștinii primi să fie cercetați, numai că nici Mie nu Mi-e bine când cad de rușine înaintea diavolului pentru felul de a fi atât de îndărătnic, atât de mari cât se dau că sunt cei care înțeleg atât de puțin statul și petrecerea lor cu Dumnezeu pe pământ. Așa că Eu, Domnul, trebuie să sufăr, iar ei să nu sufere nici măcar să Mă plâng pentru nesupunerea și nestatura lor, chiar dacă să se supună Domnului au venit atunci când au venit. O, dar dintre ei Mi-au făcut dureri, și sunt și azi din-

tre cei ce-Mi fac dureri și nu-Mi păzesc cuvântul, căci hrănirea cu sine însuși nu poate ușor s-o lepede omul, iar despre această durere este încă și încă de pus pe masă învățătură și cuvânt.

Îi povățuiesc acum pe fiii cei cu credincioșie în purtarea lor și le spun lor să urască adunarea celor ce viclenesc, căci împăratul David a spus: *«Nu s-a lipit inima mea de cel rău, iar pe cel ce clevetea în ascuns pe aproapele său l-am izgonit, și n-am stat la masă cu cel mândru și flămând cu inima, care-și ascute ca sabia limba ca să săgeteze cu arcul ei din ascuns pe cel drept, și să spună apoi: cine mă va vedea?».* Așadar, lucrați cu trudă și zidiți-vă în Domnul, ca să aveți în cer loc dulce cu sfinții Lui, și aceasta prin ascultare, fiilor, ca la mănăstire, prin ascultare.

O, cât sufere un om de când începe și până-și termină o casă vremelnică tot ca și el, și câtă trudă, câtă neodihnă, câte griji și lipsuri îndură pe toată vremea trudei zidirii casei, pe care apoi o părăsește, o pierde, căci omul e vremelnic pe pământ! O, toată această trudă nu are nici un preț, că numai sufletul are și merită preț, iar pentru ca să-i facă lui casă veșnică, o, nu trudește omul. Dacă ar avea minte cât trebuie să aibă ar pune orice clipă și orice trudă să-și împodobească viața și casa lui cea veșnică, dar o, numai trupul are preț pentru om, și aceasta pentru că nu are minte cât trebuie să aibă, căci omul și-a pierdut acest întreg, acest dar, odată cu nedragostea lui de Dumnezeu în rai l-a pierdut, că nu s-a bucurat omul în rai de Domnul și cu Domnul, fiindcă nu a avut minte cât trebuie. Omul trufaș Îl alungă cu trufia lui pe Domnul din mintea sa, fiindcă nu poate Domnul cu cel trufaș, și pleacă numaidecât, și rămâne omul slab cu mintea, slab de minte, căci mintea omului ar fi să însemne Dumnezeu în om, nu omul, iar cine nu are în el locuitor pe Domnul, o, de unde să aibă minte? De la carne, de la poftele ei?

Iată, nu are omul minte, nici nu știe că nu are, căci a dat mintea pe neascultare în rai, și face aceasta de atunci și până azi pe pământ. O, cine să înțeleagă taina cuvântului Meu cu care vin azi pe pământ, când omul are atât de puțină minte, după ce și-a împărțit-o în două în rai! Și iată, femeia are mai multă minte decât bărbatul, și o folosește spre ocara lui, și rar să mai găsești femeie cu milă de om în mintea ei. Eu însă Mi-am așezat taina Mea pe pământ și am luat-o de la început cu facerea și caut să-l fac pe om din cuvântul Meu, și aștept să se facă faptă împlinită în el cuvântul Meu de peste om, iar Eu, Domnul, voi grăbi această împlinire, și omul va vedea că sunt adevărat prin acest cuvânt pe vatra neamului român.

O, am voit să răscumpăr turma, și pe cei ce stăpânesc peste ea, că de păstorit ei nu o păstoresc. Am ieșit cu lucrarea cuvântului Meu deasupra și am început să trâmbițez peste slujitorii de altare, dar ei auzind, nu au dat să audă și să vrea să audă. Acum douăzeci și șase de ani am început să strig spre ei, dar ei s-au pus împotriva Mea cu mic, cu mare. O, dacă ar fi fost iubitori de Dumnezeu cu inima și cu viața nu M-ar fi lăsat afară să bat zadarnic la ușa lor. Le pregătisem bucurie mare, iertare multă, zile de slavă înaintea neamurilor de pe pământ, și aș fi ridicat țara Mea de azi pe culmi înaintea popoarelor ca un semn, ca un soare binefăcător peste pământ, dar, o, n-au cunoscut vremea cercetării, n-au cunoscut-o cei ce stau peste turma cea străină de obârșia ei.

O, Mi-e milă de voi, Mi-e tare milă de voi, de toți cei care stați pe scaune în numele lui Dumnezeu și al turmei creștine, și n-o păstoriți pe ea cu milă. Vă jucați de-a biserica, de-a botezatul, de-a îngropatul omului, vă jucați cu sufletele lor, ale celor ce vă știu pe voi din dreptul lui Dumnezeu peste ei. Voi înșivă sunteți tari la cerbice ca și ei, și nu dați să ascultați de voile Mele, de poruncile Mele, ca să asculte și oamenii apoi. Vă spun vouă acum că Eu, Domnul, am fost din cer venit, și M-am lăsat în mâna celor mari și tari, și în fața lor am fost plăpând, plăpând de tot, și Mi-am dat toată puterea Mea în mâinile lor, și apoi chiar viața, și au văzut ei apoi ce slabi sunt ei, căci Eu am înviat din moartea pe care Mi-o făcuseră ei, și am ieșit de sub ei și sunt deasupra, și lucrez lucrarea Tatălui Meu pe mai departe și sunt cu cei umiliți, căci plăpânzi sunt și cei ce-Mi poartă azi cuvântul venirii Mele, iar voi i-ați înjosit și ați învățat lumea împotriva lor și ați numit erezie venirea Mea în cuvânt pe pământ. O, și câtă gălăgie ați mai făcut atunci în toată țara și peste toată turma! Dar Eu, iată, am mers și merg cu slava cuvântului Meu peste pământ, și nu

Mi-ați fost voi piedică, și din capii bisericii neamului român, care au dat cu pietre în cetatea cuvântului Meu, au plecat de pe pământ neîmpăcați cu venirea Mea cea de azi în cuvânt, neîmpăcați cu Mine, după ce Mi-au defăimat mersul, și ei nu sunt la bine, în afară de cel ce s-a pocăit, după ce a suferit atât de mult în urma luptei lui de șapte ani împotriva cetății Mele și a scaunului Meu din ea, din care curge cuvântul Meu peste pământ, și de unde aud rugă de iertare pentru toți cei care au lovit și n-au știut ce fac, căci Eu, Domnul, am orânduit pentru ei aici rugăciuni de iertare și Mă voi îndura de ei, și aș vrea și de voi să Mă îndur, și v-aș vrea sfinți, ca să puteți înțelege cărarea Mea spre voi și slava care este scrisă în Scripturi să vină pe pământ, căci Scripturile sunt scrise ca să se împlinească ele, o, fiilor puțin credincioși.

Vin acum spre voi și vă rog cu aplecare, vă rog, o, feriți-vă, fiilor, să loviți în cetatea cuvântului Meu, că îngeri fără de număr străjuiesc peste ea și în tot jurul ei. Am pus atunci poarta la locul ei, și cum am pus-o, gata, am îmbrăcat-o cu putere de sus, precum i-a fost menirea sa să despartă ea pe cele din cer de cele de pe pământ, iar lucrul Meu de azi o umple de putere, și fuge răul dinaintea acestei împuterniciri, și este slujire de îngeri în fața ei și în jurul ei și sus, iar glasul Meu răsună de deasupra și se face auzit și așezat în cartea Mea cea de azi, întocmită aici, și poarta Îmi străjuiește cetatea. O, veniți-vă în fire și fiți veghetori, și iubiți-vă cu har și cu dor turma și țara, nu pe voi înșivă, că știți ce scrie în Scripturi despre păstorii cei mincinoși, care nu păstoresc și nu ocrotesc turma, iar dacă ei o lasă spre moarte și spre jefuire, iată, Eu Însumi o iau și o păstoresc și-i îngrijesc mersul și rana și cămașa și credința, și mult Mă voi îndura de ea, și voiesc și pentru voi să fiu, dacă și voi voiți.

Mă doare că Mi-ați dezbrăcat de har pe cel dintre voi, cu care am rostit în ziua aceea binecuvântarea cetății cuvântului Meu acum douăzeci și șase de ani, și apoi pecetluirea cu sfințenie a grădiniței cuvântului Meu și punerea ei deoparte pentru Dumnezeu. O, Mă doare de la voi această durere, și numai în voia voastră stă să Mă vindecați de ea, căci acest martor al Meu lângă Mine aici atunci, s-a făcut ca unul dintre voi acum, și s-a lăsat cu amestecarea, în care nu trebuia să vă duceți, dar voi v-ați dus, chiar dacă Eu, Domnul, v-am trimis carte și M-am rugat de voi să nu vă duceți, iar apoi s-a ridicat defăimare multă peste voi de la cei ce știu cum este să fie cârmuită biserica, și nu cum voiește omul cel păcătos, căci prin sfinți am așezat Eu biserica pe temelie pe care trebuie să stea, și care nu trebuie să fie clătinată de pe locul ei, de pe întăriturile ei. Eu însă vă spun că biserica Mea va sta pe întăriturile ei, că așa este voia Mea. Amin.

O, e zi de durere această zi de aducere-aminte. Mă uit la ea, și Mă uit la cei pe care i-am avut atunci martori ai tainei Mele aici. Mă doare, Mă doare, și aștept să-i doară și pe ei ca și pe Mine, căci ceea ce-I faci lui Dumnezeu ție îți faci, iar ei M-au părăsit și au disprețuit pe cei rămași, căci scris este despre ai Mei: *«M-au disprețuit pe Mine, și pe voi vă vor disprețui».* Dar vine ziua să se pună la socoteală credința și faptele ei, ca și necredința și faptele ei.

Am dat învățătură poporului pe care-l îngrijesc cu cuvântul Meu și l-am povățuit să se vindece de cuvintele care-l pot învinui. Iar voi, cei ce vegheați din partea Mea mersul cuvântului Meu, o, vegheați să fie și împlinitor de cuvânt poporul cel hrănit de sus, fiilor, iar Eu vă voi dărui cu daruri mari când voi veni în slava Mea. Acum însă vă vestesc să începeți pregătirea slavei zilei cu strângere la izvor, că iată, se apropie, fiilor, și e de pregătit mult, mult pentru slava aceea și pentru bucuria celor ce se vor strânge ciorchine lângă Mine și lângă voi. O, îngrijiți-vă tot timpul, de acum și până atunci, și stați sub umbrirea harului de sus. Și binecuvântare pun peste voi pentru această slavă adusă de sus și de jos, odată cu sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara, când vin creștini la izvor ca să se mângâie, ca să-i mângâiem în legănări mângâioase, ca să se umple de sus inima lor, care dorește apropierea zilei și pornirea lor spre cetatea Mea cu voi, aici.

O, pace vouă și mângâiere în ziua aceasta de bucurie și de durere, că pe cât de dulce a fost bucuria atunci pentru Noi și pentru voi, pe atât de mare durere a lovit în Mine și în voi de la nestatornicia celor ce n-au căutat apoi să nu se hrănească cu ei înșiși spre paguba Mea și a lor, dar pentru aceasta îi trebuie omului minte întreagă, nu pe jumătate, nu, fiilor, nu.

Vă cuprind în brațe cu ziua aceea. Vă cuprind acum și cu ziua aceasta de amintire, și punem pe rane alifie și răbdare și gânduri de iubire, fiilor. Iubirea ne umple de dor.

Iubirea, ea va înnoi totul, totul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22-07-2017